

ΘΕΑΤΡΟ

Θέατρο 'Εθνικόν : 'Επίδειξη τῆς 'Επαγγελματικῆς Σχολῆς Θεάτρου με τὸν «'Οθέλλο».

Μόνο ἡ λέξις «φιάσκο» μπορεῖ νὰ χαρακτηρίσει κάπως τὴν παράσταση τοῦ 'Οθέλλου ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τῆς 'Επαγγελματικῆς, κατὰ διδασκαλίαν καὶ σκηνοθεσίαν τοῦ κ. Φ. Πολίτη. Ἡ ὅλη παράσταση δὲν μπορούσε νὰ συγκριθεῖ οὔτε με τὸν χειρότερο ἐπαρχιακὸν καταγκιόζη χωρὶς νὰ προσβληθεῖ ἀπὸ τὴ σύγκριση ὁ τελευταῖος. Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ μپοῦμε σ' ἀναλυτικὰς λεπτομέρειας, γιατί τὸ ἀράδιασμα τῶν λαθῶν πὸ ἀπόδειξαν τὴν κενότητα, τὴν ἄγνοια καὶ τὸν καμποτινισμό τοῦ κ. Φ. Π. θὰ χρειαζόταν τουλάχιστον τὴ μισὴ «Πρωτοπορία».

Εἶδαμε σκηνικὰ κακότεχνα, κακοστημένα, κακοβαμμένα, κακορωτισμένα, κοστοῦμια παρδαλά πὸ θὰ ξάρνιζαν γιὰ τὴν ἀνταισθητικότητά τους ἀν ἐμφανίζόντουσαν σὲ μασκαράτα, ἠθοποιούς πὸ «τσιλιπουρδίζαν», χοροπηδούσαν, ἀπήγγελλαν στρίγγιαζαν, εἶδαμε τὸν 'Οθέλλο «Σταύρακα» οὐ Καταγκιόζη τὸν 'Ιάγο «Χατζηαβάτη» τὸν Κάσσιο «'Ομορφονιό» κ' ὅλα αὐτὰ κακομοιρια-

σμένα, ἀντιπαθητικά, χωρὶς καμμιά συνοχή, σαλατοποιημένα.

«Τί πρῶτον καὶ τί ὕστερον...;»

Κι' ὅμως μαζί μ' ὅλα τὰ παραπάνω εἶδαμε γιὰ πρώτη φορά τὸν κ. Φ. Π. νὰ μὴ καταφεύγει σὲ πιστὲς ἀντιγραφὲς ἀπὸ ξένους σκηνοθέτες, νὰ μὴ μεταχειρίζεται ιδέες ἄλλων καὶ νὰ ἐμπιστεύεται στὶς ἀνύπαρχτες δυνάμεις του τὸ θαλασσοποίημα τῶν πάντων. Ὁ «'Οθέλλος» στάθηκε γι' αὐτὸν ὅ,τι καὶ γιὰ τὸ ὑπομονητικὸ τετράποδο τοῦ μύθου τὸ πέσιμο τῆς λεοντῆς. Πρὸς τιμὴν του ἀναφέρω πὸς κ' ἄλλη μιὰ φορά εἶχε πετάξει μιὰ λεοντὴ ἀπὸ μονάχος του : Εἶταν τὴν ἐποχὴ πὸ παρίστανε τὸ θηρίο στὴν κριτικὴ τῆς λογοτεχνίας καὶ ξαφνικὰ ἔβγαλε σὲ βιβλίον τὸν περίφημό του «Καταγκιόζη τὸν Μέγα»———

Καὶ τώρα πὸ ὅλος ὁ κόσμος ἐπέισθηκε γιὰ τὴν κενότητα καὶ τὴν ἀνικανότητα τοῦ περιφημοῦ αὐτοῦ λογοτέχνη-κριτικοῦ-σκηνοθέτη, οἱ ἄνθρωποι καλῆς πίστεως, πὸ δὲν παρακολούθησαν τὴ δρᾶση τοῦ κ. Φ. Π., θὰ ρωτιοῦνται πὸς κατόρθωσε νὰ «παριστάνει τὸ θηρίον» τόσα χρόνια τώρα. Ἐ! ἄς ὄψεται πρῶτα-πρῶτα ἡ θεατρικὴ ἀγγραμματοσύνη τῶν ἐλλήνων, πὸ χειροκρότησαν πρὸ χρόνων τὸ ἀνέβασμα τοῦ «Οἰδίποδος» (πὸ εἶταν **τυφλὴ ἀντιγραφή** ἀπὸ τὸν Ράιιχαρτ) κ' ἐπειτα ἡ ἐφημερίδα ἐκείνη πὸ τοῦ πρωτάνοιξε τὶς στήλες τῆς καὶ τοῦ στάθηκε σκαλοπάτι. Ἀπὸ τότε—τὴν καλὴ ἐποχὴ τῆς «Πολιτείας», δηλαδή—ἄρχισε νὰ κάνει τὸ θηρίον, ἔγραφε κριτικὰς με τσεκουρί βαμμένο σὲ χολή, ἔπαθε ὕστερική κρίση «καπονισμού»—ὅπως χαραχτήρισε τὴν ἀπὸ ἀνικανότητα κακεντρέχειά του ὁ μακαρίτης Δ. Ταγκόπουλος—κ' ἐπειδὴ στὸν τόπο μας οἱ ἀρνητὲς τῶν πάντων θεωροῦνται μεγαλοφυεῖς, κατόρθωσε καὶ γίνηκε. . . . καθηγητῆς τῆς δραματικῆς στὴν 'Επαγγελματικὴ Σχολὴ Θεάτρου καὶ κριτικὸς τοῦ «'Ελευθέρου Βήματος». Ἀρριβίστας μεγάλης φλέβας ἀντίγραψε σκηνοθεσίαις, μακέτες, ιδέες ὄχι μόνον ἀπὸ ξένους ἀλλὰ κ' ἀπὸ δικούς μας (ἴδε τὴν ἱστορίαν τῆς «'Εκάβης», ὅπου ἐσπετερίσθη τὴ μακέττα τῶν κ. κ. Καστανάκη-Σπαχῆ κτλ.) καὶ τέλος πέρου, μαζί μ' ὅλα τ' ἄλλα, ἀνέβασε τὸν «Βασιλικὸ» τοῦ Μάτεση ὡς εἶδος ὀπερέττα. Ἀλλὰ ὑπῆρχε ἡ προκατάληψη τῆς σπουδαιοφάνειας του καὶ ἡ κριτικὴ τῶν ἐφημερίδων τὸν περιποιήθηκε. Φέτος με τὴ «Θυσία τοῦ Ἀβραάμ» καὶ τὰ «Κορακίστικα» ἔφαγε τὸ πρῶτον τράκο καὶ με τὸν «'Οθέλλο» ξεσκεπάστηκε ἐντελῶς, ἀφοῦ καὶ στὸ «'Ελεύθερο Βῆμα» ἀπὸ τὴν ἴδια του τὴ στήλη βγήκε ὁ συνάδελφος κ. Μ. Ροδᾶς καὶ τοῦ τάπε παστρικά καὶ ξάστερα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς δρᾶσης του στὰ τελευταῖα χρόνια. Θέλετε τώρα νὰ μάθετε καὶ τὴ συνέχεια; Ἐπειτα ἀπὸ τὶς τόσες... ἐπιτυχίες του ὁ κ. Φ. Πολίτης δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανον νὰ διοριστεῖ καὶ σκηνοθέτης τοῦ 'Εθνικοῦ Θεάτρου.

Ὁφείλω τελειόνοντας νὰ δηλώσω πὸς ἡ ἀτυχία τοῦ «'Οθέλλου» δὲν πρέπει με κανένα λόγο νὰ καταλογιστεῖ—ὅπως ἔγινε προσπάθεια—σὲ βάρος τῆς 'Επαγγελματικῆς Σχολῆς Θεάτρου, πὸ ἔχει ἄριστους καθηγητὲς καὶ μαθητὲς με τάλεντο, μὰ πὸς πρέπει ν' ἀπαλαχτεῖ μὴν ὦρα γρηγορότερα ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς δραματικῆς, ἄν

θέλει νὰ ἐχτελέσει τὸν προορισμό της, νὰ μορφώσει δηλαδή ὄχι μόνον θεωρητικὰ ἀλλὰ καὶ πρακτικὰ τοὺς ἠθοποιούς τοῦ αὐριανοῦ μας θεάτρου.